

Posudek diplomové práce posluchačky Lucie Petrášové

Městský palác Palmovka

Posluchačka mě víc než překvapila rozsahem úkolu, jak lze za semestr zvládnout provoz tak velkého a komplikovaného celku.

Postavila se před velmi komplexní úlohu návrhu výstavby víceúčelového domu – paláce na křižovatce Zenklovy, Libeňský most a Na Žertvách. Navíc v zatím neurčitém sousedství nedostavěného, obrovského Úřadu Prahy 8, navrženého atelierem Josefa Pleskota.

Území je dosud samý otazník. Dům je situován na nároží rozlehlé křižovatky, z nichž 3 protější nároží jsou volná, v zástavbě chybí. Pohled je opravdu neutěšený.

V širším kontextu území navazuje na Maniny a Rohanský ostrov a z jihu na předpolí zmiňovaného úřadu.

Navrhla v podstatě blok s byty, kanceláři, nezanedbatelně velkou galerií, fitness centrem a hlavně s klasickým velkým divadlem se všemi foyery, provazištěm a zásobováním kulisami a množstvím kaváren a obchodů.

Vše je doplněno potřebným parkovištěm a suterénním zásobováním.

Palác je navíc postaven nad metro, ze kterého se vychází pod střechou, i bez obtěžujících budek.

Urbanisticky je nepochybně správně umístit ke stanici metra blok napěchovaný funkcemi, třeba i sálem s galerií, ale nejsem si jistá, jestli v tak zatím neutěšeném prostředí je správné vměstnat většinu života a divadla kolem něj dovnitř, do atria.

V budově je navrženo všechno, zdá se správně. Je to úctyhodné úsilí, v běžném patře jsem napočítala v půdorysu 14 schodišť. Nezdá se, že by některé šlo vypustit.

Z drobností zmíním jen úzké ložnice v bytech, ani ne chybné, jen je zřejmé, že je navrhovala dorůstající členka rodiny. Prostory by zde mohly být uspořádány s trochu větším společenským aspektem bytu.

Z provozních záležitostí bych upravila ještě využití prvního suterénu, alespoň u poloviny domu šlo se suterénem a parkingem klesnout o patro, dvě níže a první suterén propojit s vestibuly metra komerčněji, nebo živěji. Parkování je jinak komfortní a zdá se dostatečné, přehledně uspořádané.

Poměrně problematictější vidím výtvarný a společenský pohled na věc.

Celek bude bezpochyby nákladný, provoz, který zajistí finance jsou v podstatě jen byty a administrativní prostory. Je otázkou, jestli se neměla řešit i určitá variabilita prostor, prolínání foyerů divadla s galerií a pasážemi. Aby se společnost i v této teoretické rovině chovala střídmeji.

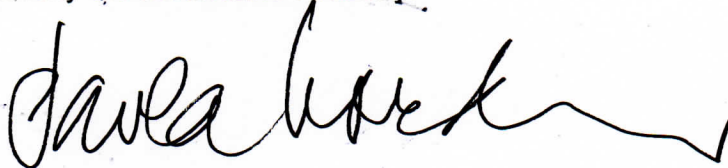
Střídmost naopak vidím problematičtěji ve výtvarném pojetí domu. Víc než polovinu domu tvoří programy kulturní, dům by měl být magnetem široko daleko. Dle mého soudu by to mělo být výtvarné překvapení, soudobé, ojedinělé. Dům s velkým divadlem a s galerií přes čtyři patra je počín, na který bude kulturní veřejnost čekat

s napětím, měl by přinést asi něco nevídaného, nového, aby se vůbec našla vůle a peníze jej dostavět.

Zvolený architektonický výraz a výběr materiálů neumím popsat, nevím jestli má být výraz retro, nebo se jedná o poslední výtvarný styl, nicméně já vnímám soudobou společnost nepoměrně civilněji, ale o to výtvarněji.

Závěrem je potřeba sdělit, že jsem znovu ohromena rozsahem zpracovaným do tak čistých půdorysů a provozů, jen si nejsem jistá výtvarným počinem. Pokud si posluchačka zvolila náplň domu s takovým podílem tak nákladné kultury, že rozhodně nepůjde o počín Libeňský ale minimálně Pražský.

Navrhuji hodnocení B.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Jarka Horka', with a long, sweeping horizontal stroke extending to the right.

V Praze 26. ledna 2022